

Šodiena

Elders Lens B. Vikmans
no Septiņdesmitajiem

Ar nosacījumu, ka mēs *Šodienā* esam tā dzīvojuši, ka mums ir tiesības uz Grēku Izpirkšanas žēlastību, mēs dzīvosim mūžīgi kopā ar Dievu.

Pirms trim nedēļām es nokļuvu Pagātnē. Tajā brīdī es atklāju Šodienu. Un tagad es vēlos runāt par Šodienu.

Baznīcas uzdevums aizveda mani pāri plašajiem Klusā Okeāna ūdeņiem uz Vjetnamas zemi. Man tas bija vairāk kā lidojums pāri okeānam. Tas bija solis atpakaļ Pagātnē. Vairāk kā pirms 40 gadiem es kaujas laukā kalpoju kājnieku armijas daļā. Atmiņas par tām vietām, par tiem cilvēkiem un maniem ieroču biedriem, ar kuriem es kopā kalpoju, pēc visiem šiem gadiem bija dziļi iespiedušās manā atmiņā. Jēkabs reiz rakstīja: “Mūsu dzīves pagāja, it kā tas būtu sapnis” (Jēkaba gr. 7:26). Tā tas bija bijis ar mani. Un tagad es atgriezos no savām atmiņām uz manu atmiņu vietu gandrīz pēc pusgadsimta. Pabeidzot savas Baznīcas lietas, es nolēmu vēlreiz apmeklēt tos izmisīgo cīņu laukus. Savas mīlotās sievas pavadībā es veicu šo svētceļojumu.

Es neesmu pārliecināts, ko es cerēju ieraudzīt pēc tik daudziem gadiem. Tas, ko es redzēju, bija vispārsteidzošākais. Kara savainotu cilvēku vietā es atradu jaunekļīgus, dzīvespriecīgus ļaudis. Bumbu sapostītu lauku vietā es ieraudzīju mierpilnus, zaļus laukus. Pat džungļu audze bija jauna. Man šķiet, ka es pa pusei cerēju ieraudzīt pagātni, bet es ieraudzīju Šodienu . . . un spožas Nākotnes apsoliņumu. Es atcerējos, ka “vakaram nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal gaviļu pilns” (Psalmi 30:6).

Kad es vēlreiz gāju pa kaujas lauka vietu un vēlreiz gāju pa džungļu taku, man ausīs atkal skanēja ložmetēja skaņas, šrapneļu svilpieni un mazo ieroču šķindoņa. Es atkal redzēju to draugu, kuri ziedoja savas dzīvības kā savas paklausības pierādījumu, iedegušās jauneklīgās sejas. Un es īpaši atcerējos vienu cilvēku un vienu dienu — vienu pašu dienu — 1966. gada 3. aprīli. Pūpolsvētdiena — Lieldienu laiks. Gandrīz pirms 42 gadiem.

Mūsu kājnieku bataljons atradās Vjetnamā jau vairākus mēnešus. Es biju leitnants, ieroču nesēju grupas vadītājs. Mēs gandrīz visu laiku bijām iesaistīti cīņu operācijās. Tā diena ausa, mūsu bataljonam atrodoties dziļi ienaidnieka teritorijā. Ļoti agri mēs izsūtījām 10 vīru izlūkošanas grupu. Viens no viņiem bija seržants Artūrs Moriss. Vairāki vīri tika ievainoti apšaudīšanās sadursmē, starp tiem arī seržants Moriss, kuram bija viegli miesas

bojājumi. Visbeidzot patruļas vīri atkliboja atpakaļ pie mūsu pozīcijām.

Mēs pa radio izsaucām ātrās palīdzības evakuācijas helikopteri. Palīdzot ievainotajiem vīriem iekāpt helikopterā, es mudināju arī seržantu Morisu kāpt iekšā. Viņš vilcinājās. Atkal es viņu mudināju kāpt iekšā. Atkal viņš vilcinājās. Vēlreiz es viņam aizrādīju, lai kāpj iekšā. Vēlreiz viņš atteicās. Beidzot es teicu: “Seržant Moriss, kāp tajā helikopterā.”

Viņš skatījās uz mani, viņa acis godīgas, lūdzošas. “Lūdzu, ser,” viņš teica, un tad nāca šie vārdi, kas mani vienmēr vajās: ”*Viņi nevar nogalināt spēcīgu putnu, kāds esmu es.*”

Visa šī aina ir iesēdusies manā galvā kā cīņas epizode džungļu laukumā; helikoptera nepacietīgā turbīnas rata pulsācija; pilota nepacietīgie skatieni; un mans draugs, kurš lūdz, lai viņu atstāj pie viņa vīriem. Es padevos. Es pamāju helikopteram, lai dodas prom uz savu Rītdienu. Pirms saule bija norietējusi tās pašas dienas vakarā, mans dārgais ebreju draugs — seržants Artūrs, Sairus Moriss — ienaidnieka lodes ķerts, gulēja beigts uz zemes. Un atkal un atkal atbalsojoties manā prātā, es dzirdu viņa izteicienu: „Viņi nevar nogalināt, viņi nevar nogalināt, viņi nevar nogalināt.”

Protams, savā ziņā viņš briesmīgi kļūdījās. Laicīgā dzīve ir trausla. Tikai viens sirdspuksts, viens elpas vilciens atdala šo pasauli no nākamās. Vienu brīdi mans draugs ir vitāls, dzīvs cilvēks; nākamajā viņa nemirstīgais gars ir aizlidojis, pametot savu mirstīgo ķermeni kā tādu nedzīvu māla gabalu. Nāve ir priekšskars, kuram cauri jāiziet visiem, un — līdzīgi seržantam Artūram Morisam — neviens no mums nezina, kad notiks šī pāreja. No visiem izaicinājumiem, ar kuriem mēs saskaramies, iespējams, vislielākā ir *maldīgā doma, ka laicīgā dzīve turpināsies mūžīgi*, un no tās izrietošais secinājums — ka mēs varam atlikt uz rītdienu to, ko mums Jēzus Kristus evaņģēlijs māca kā galveno no laicīgās dzīves galvenajiem mērķiem — lūgt piedošanu un piedot.

Šo pamata patiesību māca Amuleks Mormona Grāmatā:

“Jo, lūk, šī dzīve cilvēkiem ir laiks, lai sagatavotos satikt Dievu; jā, lūk, *šīs dzīves diena* ir diena, lai cilvēki paveiktu savus darbus. . . .

Tādēļ es lūdzu jūs, lai jūs neatliktu savu grēku nožēlošanas dienu līdz beigām. . . .

Jo tas pats gars, kas valdīs pār jūsu ķermeņiem tajā brīdī, kad jūs aiziesit no šīs dzīves, tam pašam garam būs vara valdīt pār jūsu ķermeni mūžīgajā pasaulē” (Almas 34:32–34; slīpraksts pievienots)

Kādu spēcīgu izteicienu pielieto Amuleks — šīs dzīves *diena!* Apustulis Jēkabs to

formulēja šādi: “Jūs taču nezināt, kāda jūsu dzīve ir rītu; jo tā ir tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzama un tad izgaist” (Jēkaba v. 4:14). Un tas cilvēks, kāds mēs esam, kad atstājam šo dzīvi, mēs būsim tad, kad mēs ieiesim nākamajā. Esam pateicīgi, ka mums ir Šodiena.

Jā, seržants Moriss briesmīgi kļūdījās, tomēr viņam bija arī brīnišķīga taisnība! Mēs patiesi esam nemirstīgi tajā nozīmē, ka Kristus veiktā Grēku Izpirkšana uzvar nāvi, kā fizisko, tā garīgo. Un ar nosacījumu, ka mēs *Šodienā* esam tā dzīvojuši, ka mums ir tiesības uz Grēku Izpirkšanas žēlastību, mēs dzīvosim mūžīgi kopā ar Dievu. Šī dzīve nav tik daudz kā laiks, lai ņemtu un izmantotu saņemto, bet kā laiks, lai dotu un kļūtu. Laicīgā dzīve ir kaujas lauks, kurā satiekas taisnība un žēlsirdība. Bet tām nav jāsatiekas kā pretiniekiem, jo tās ir samierinātas ar Jēzus Kristus Grēku Izpirkšanu visiem tiem, kas gudri izmanto Šodienu.

Man un jums atliek tikai *meklēt* un *piedāvāt* to piedošanu — gan tiem, kas nožēlo, gan tiem, kuri izrāda žēlsirdību citiem — kas dod mums iespēju iziet pa durvīm, ko Glābējs tur atvērtas, tādējādi pāriet pāri sliksnim, kas atdala šo dzīvi no paaugstināšanas. *Šodiena* ir tas laiks, lai piedotu citiem viņu “noziegumus”, glābjoties apziņā, ka Tas Kungs piedos mums mūsējos. Kā Lūka nozīmīgi rakstīja: “Tāpēc esiet *žēlīgi*” (Lūkas 6:36; pievienots uzsvērums). Mēs šeit nevaram būt pilnīgi, bet mēs varam būt žēlsirdīgi. Un galu galā, grēku nožēlošana un piedošana ir galvenais, ko Dievs prasa no mums.

Kad mans svētceļojums atpakaļ pagātnē bija pabeigts, es apskatījos uz Šodienas mierīgajiem laukiem, un to auglībā es redzēju apsoliņumu Nākotnei. Es domāju par savu draugu seržantu Artūru Sairusu Morisu. Es domāju par to liktenīgo Pagātnes pūpolsvētdienu. Un es biju dziļi pateicīgs par Pestītāju Lieldienu rītā, kurš dāvā mums dzīvi, kura pazemošanās zem visa dara iespējamu mūsu pacelšanos pāri visam — Nākotni, ja mēs satveram Šodienu. Jēzus Kristu Vārdā, āmen.